

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 4110010817
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4110010817.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného A. S. a spol., pre pokračovací trestný čin podvodu v štádiu pokusu formou spolupáchateľstva podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, o dovolaní, ktoré podal prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. októbra 2016, sp. zn. 6 To 13/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 12. mája 2015, sp. zn. PK-2T/9/2013, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. októbra 2016, sp. zn. 6To 13/2015 boli obvinení A. S., Y. C. a O. I. podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry SR z 26. marca 2013, č. VII/1 Gv 4/11/1000, za pokračovací trestný čin podvodu vo forme spolupáchateľstva v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na tom skutkovom základe, že

v období od druhého polroka 2004 do druhého polroka 2005 na rozličných miestach v E. kraji po vzájomnej dohode spoločným konaním zabezpečili potrebné listinné doklady a osoby, v mene ktorých podaním ich údajného reštitučného nároku po nebohých predkoch na podklade súdneho rozhodnutia o osvedčení otcovstva k nim ako jednej z podmienok pre uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z.; u zomrelých grófoch D. a L. ako pôvodných vlastníkoch, sa pokúsili za účelom ďalšieho predaja získať vlastnícke práva k rozsiahlym pozemkom v celkovej hodnote najmenej 978.795.126,- Sk (v prepočte fixným kurzom 32.400.046,- eur), a to tak, že na základe poverenia obvineného Y. C., ktorý zabezpečil právnu pomoc advokátky JUDr. I. G. pre iniciovanie konania na Okresnom súde Levice k určeniu otcovstva po menovaných zomrelých grófoch, obstaral obvinený O. I. od príslušných úradov potrebné identifikačné doklady k nehnuteľnostiam spolu s obvineným A. S.,

ktorý na svoje meno prijal splnomocnenia od

1. A. J., nar. XX. S. XXXX a A. J., nar. X. O. XXXX, v júni 2004 a od A. J., rod. Z., nar. XX. O. XXXX, za mal. X. J. nar. XX. A. XXXX, niekedy v druhom polroku 2004 a na základe rozhodnutia Okresného súdu Levice z 19. novembra 2004, sp. zn. 8P/309/04, o určení otcovstva nebohému grófovi J. D. (zomrel 23. mája 1965) k nebohému ich spoločnému predkovi X. J. (nar. X. F. XXXX, zomr. 9. marca 2003), vydaného na podklade návrhu z 9. novembra 2004 podaného JUDr. I. G. v zmysle nepravého splnomocnenia a s uvedením nepravdivých údajov, predovšetkým v ním zabezpečených čestných vyhláseniach C. D., uplatnil v ich mene na Obvodnom pozemkovom úrade v E. Y. 22. decembra 2004 reštitučný nárok k rozličným nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnych územiach K. a Z., s identifikovaním parciel vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe Lesy SR, š.p. pre lesné pozemky v k. ú. K. v celkovej výmere 14,4140 ha v k. ú. Z. v celkovej výmere 19,0721 ha pre poľnohospodárske pozemky vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe Slovenský pozemkový fond v k. ú. K. v celkovej výmere 933,7697 ha,

2. I. Z., rod. I., nar. XX. S. XXXX, B.C., rod. Z., nar. X. O. XXXX, Y. Z., nar. XX. W. XXXX a C. L., nar. XX. O. XXXX, v decembri 2004 a uplatnil v ich mene na Obvodnom pozemkovom úrade v E. 27. decembra 2004 reštitučný nárok k rozličným nehnuteľnostiam po predchádzajúcom vlastníkovi D. L. nachádzajúcim sa v katastrálnych územiach K., D. pod J., O., D., pričom rozhodnutím Okresného súdu Levice z 18. januára 2005, sp. zn. 8P/3/05, vydaným na podklade návrhu z 22. decembra 2004 podaného JUDr. I. G. v zmysle nepravého splnomocnenia a s uvedením nepravdivých údajov, predovšetkým v údajných čestných vyhláseniach neexistujúcej osoby W. X., bolo určené otcovstvo nebohému ich spoločnému predkovi Y. Z. (nar. XX. W. XXXX, zomr. 27. marca 1999) po nebohom grófovi D. L. (zomr. 30. novembra 1939), a následne boli pozemky obvinenými identifikované v parcelách v k. ú. O. ako lesy v celkovej výmere 841,7315 ha a ako poľnohospodárska pôda v celkovej výmere 156,2626 ha, v k. ú. K. ako lesy v celkovej výmere 1741,9429 ha a ako poľnohospodárska pôda v celkovej výmere 555,3712 ha a v k. ú. D. pod J. ako lesy v celkovej výmere 1531,9246 ha a ako poľnohospodárska pôda v celkovej výmere 125,8658 ha, pričom tieto nehnuteľnosti sú vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe Lesy SR, š.p. Slovenský pozemkový fond a vo vlastníctve obce O.,

Avšak na podnet subjektu Lesy SR, š.p. ako jednej z dotknutých poškodených osôb bolo preskúmané podanie takých žiadostí a prerušené reštitučné konania, a tým zabránené takémuto neoprávnenému vydaniu uvedených pozemkov a spôsobeniu škody poškodenej Slovenskej republike zast. Š.p. Lesy SR a Slovenským pozemkovým fondom, stratou vlastníctva k poľnohospodárskym pozemkom v súhrnnej výmere 1733,8489 ha v celkovej hodnote 107 265 069,- Sk (prepočtom 3 560 548,- eur) v zmysle znaleckého posudku a k lesným pozemkom v súhrnnej výmere 4135,0505 ha v celkovej hodnote 861 504 691,52,- Sk (prepočtom 28 596 716,84,- eur) v zmysle znaleckého posudku a poškodenej Obci O. na strate vlastníctva k poľnohospodárskym pozemkom v súhrnnej výmere 37,4204 ha v celkovej hodnote 2 072 948,- Sk (prepočtom 68 809,- eur) v zmysle znaleckého posudku,

pretože skutok nie je trestným činom.

Na hlavnom pojednávaní konanom na Špecializovanom trestnom súde Pezinok 12. mája 2015 po vyhlásení tohto rozsudku sa obžalovaní A. S., Y. C. a O. I. vzdali práva podať proti nemu odvolanie. Prokurátor podal odvolanie v neprospech všetkých obžalovaných (č. l. 2063), ktoré písomne odôvodnil 26. mája 2015, opravil a doplnil 9. septembra 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2016 v Bratislave uznesením, sp. zn. 6 To 13/2015 rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) dovolanie, doručené Špecializovanému trestnému súde Pezinok 30. januára 2017. Dovolanie podal z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, teda

že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Prokurátor nesúhlasil s oslobodzujúcim rozsudkom. Uviedol, že hoci bol vykonaným dokazovaním náležite prvostupňovým súdom zistený skutkový stav, súdy v konečnej fáze nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a nesprávne posúdili zistený skutok, keď rozhodli podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku bez starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a s § 250 ods. 1 a § 209 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bez podriadenia prejednávaneho skutku pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu a poškodzovania cudzích práv.

Prokurátor sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že v posudzovanej veci sa jedná o absolútne nespôsobilý pokus trestného činu podvodu, pretože, ak by sudkyňa Okresného súdu Levice O. v predmetných súdnych konaniach postupovala v súlade so zákonom, tak by uvedené rozhodnutia, ktoré boli podkladom pre uplatnenie reštitučných nárokov po zomrelých grófoch nevydala a neexistoval by tak právny titul na ich uplatnenie. Za takýchto okolností by bolo úplne nereálne vyvolať bezprostredné nebezpečenstvo škody na cudzom majetku uplatnením reštitučných nárokov po zomrelých grófoch obžalovaným S.. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zrejmé, že z dokazovania vykonaného pred Špecializovaným trestným súdom ani proti O. nevyplývalo žiadne jej prepojenie s obžalovanými S., C. a I. a to ani priamo ani nepriamo (prostredníctvom JUDr. G.). Splnomocnenia vyhotovila a podpísala JUDr. I. G.. Zo strany obžalovaných nebol preukázaný žiadny vplyv na konanie pred Okresným súdom Levice. Otázka, ako si obžalovaní mohli zabezpečiť „účelové podvodné a nepravé rozsudky Okresného súdu Levice“ zostala podľa súdu nezodpovedaná. Ohľadne otázky - uvedenia Okresného súdu Levice do omylu, súd dospel k záveru, že súd je nespôsobilým subjektom na uvedenie do omylu a vydanie právoplatného rozhodnutia súdu nie je možné považovať za vykonanie majetkovej dispozície v omyle. Z rozhodnutia ďalej vyplýva, že konanie o určenie otcovstva je klasickým sporovým konaním, v ktorom platí prejednávacía zásada a zisťovanie skutkového stavu bez všetkých pochybností, a kde zároveň nebohí grófi boli zastúpení opatrovníkom. Z uvedenia do omylu súd vylúčil aj príslušné obvodové pozemkové úrady v E. a v E. Y., pretože nevyhnutným právnym titulom na ich konanie boli v tom čase právoplatné rozsudky Okresného súdu Levice a právoplatným rozhodnutím súdu nie je možné nikoho uviesť do omylu v zmysle objektívnej stránky trestného činu podvodu. Zo svedeckej výpovede Ing. K. Y., pracovníka Obvodného pozemkového úradu v E. vyplýva, že tento pri konaní vychádzal z právoplatného rozsudku súdu, ktorým bolo určené nástupníctvo, a o ktorom nemal podozrenie, že by mohlo ísť o nejaký podvod. Prvostupňový súd uzavrel, že obžalovaný S. nebol povinný ani oprávnený spochybňovať právoplatné rozsudky. Výslovil presvedčenie, že splnomocnitelia (rodiny Z. a J.) splnomocnili obvineného S. na vybavenie reštitučných nárokov na vyšpecifikované pozemky v určených katastrálnych územiach (nie po konkrétnych predkoch), preto nedošlo k prokurátorom uvádzanému účelovému zneužitiu splnomocnení. Súd nakoniec neakceptoval návrh prokurátora kvalifikovať konanie obvinených aj ako trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 Trestného zákona.

Podľa názoru prokurátora prvostupňový súd nevhodne posúdil zistené skutkové okolnosti v časti, keď sa zaoberal výlučne konaním spočívajúcim v zabezpečovaní rozsudkov Okresného súdu Levice, keď konštatoval, že splnomocnenia a čestné vyhlásenia sú nepravdivé a falošné a nie je možné, aby bol súd uvedený do omylu v rozpore s takýmto zistením. Zdôraznil, že JUDr. G. pri predvolaní k svedeckému výsluchu preukazovala svoje právne služby na základe splnomocnenia od obvineného S.. Súd zjavne pri rozhodovaní odignoroval aj tú skutočnosť, že sudkyňa Okresného súdu Levice O. bola právoplatne uznaná vinnou zo spáchania nedbanlivostného trestného činu pri vydaní rozsudkov o určení otcovstva. V rozhodnutí súd uviedol, že spolupráca sudkyne s advokátkou sa nepreukázala.

Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že obžalovaní sa na základe vzájomnej dohody vedome a úmyselne pre účely vyžiadania rozsiahlej výmery pozemkov postarali o osoby, ktorých údaje boli použité na podanie reštitučných žiadostí, podpísanie vyhlásení a na obstaranie rozsudkov Okresného súdu Levice o určení otcovstva, ale aj právnej pomoci advokátky, objednanej obvineným C. a splnomocnenej

obvineným S..

Ku konaniam na Okresnom súde Levice prokurátor ďalej uviedol, že konanie o určenie otcovstva je síce sporovým konaním, ktorého účastníkmi ako aktívne a pasívne legitimované subjekty sú osoby v postavení dieťaťa, otca a matky. V daných návrhoch za navrhovateľa v zmysle splnomocnenia vystupovala manželka zomrelej osoby, čo jednoznačne ani nespĺňalo predpoklady na začatie konania. Prvostupňový súd zjavne opomenul, že písomný návrh advokátky JUDr. G. bol okresnému súdu podaný ako návrh na osvojenie dieťaťa, čo je nesporné konanie, a na prvom zasadnutí bola sudkyňou povolená zmena petitu návrhu na určenie otcovstva.

Tvrdenie súdu, že ak by postupovala sudkyňa v súlade so zákonom, nedošlo by k bezprostrednému vyvolaniu nebezpečenstva na majetkovej škode. Je hypotetické, a nie je možné v danom prípade vysloviť, že ide o absolútne nespôsobilý pokus. Nespôsobilosť konania, a to aj v štádiu jeho pokusu, môže byť zapríčinená nespôsobilosťou predmetu útoku alebo nespôsobilosťou prostriedkami použitými na spáchanie skutku. Podľa názoru prokurátora, v danom prípade podľa vykonaných dôkazov, obvinení predložili rozsudky Okresného súdu Levice, ktoré boli označené uvedeným súdom pod evidenčnými značkami s opatrenou okrúhlou štátnou pečiatkou. O nespôsobilý pokus by mohlo ísť, ak by žiadateľ o vydanie pozemkov prekladal doklady, ktoré by svojím zjavom nemohli naplniť predstavu o možnom predpoklade na reštitučný nárok, a teda by išlo o nespôsobilý prostriedok k spáchaniu činu, keďže má pozemkový úrad svoju kompetenciu rozhodnúť o reštitučnej žiadosti jej zamietnutím.

Podľa názoru prokurátora pozemkové úrady boli spoločným konaním obžalovaných uvedené do omylu pri deklarovaní zákonnej podmienky o oprávnenosti podať reštitučnú žiadosť, a to predložením takých rozsudkov, ktoré boli vydané spáchaním trestného činu podvodu. S ohľadom na zákonné obmedzenie výmery vydávaných pozemkov v reštitučnom konaní je v jej časti nad zákonný limit z dôvodu stupňa intenzity a závažnosti pre ich značný rozsah závažným spôsobom dotknuté právo vlastníka na ochrane majetku pred cudzími neoprávnenými zásahmi a tým aj naplnený znak objektu trestného činu poškodzovania cudzích práv.

Prokurátor ďalej uviedol, že podľa justičnej praxe nespôsobilý pokus automaticky nevylučuje jeho trestnosť. Záver o trestnosti alebo netrestnosti nespôsobilého pokusu závisí od podrobného a logického právneho posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Téza súdu o nespôsobilosti predmete útoku odvodeného od nespôsobilosti okresného súdu byť uvedený do omylu je v danom prípade nepoužiteľná.

Vzhľadom na uvedené prokurátor považuje oslobodzujúci rozsudok za nesprávny a zmätočný, bez riadneho a správneho vyhodnotenia náležite zisteného skutkového stavu a v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 3 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 209 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Odvolací súd podľa názoru prokurátora konal v rozpore s ustanoveniami § 317 ods. 1, § 321 ods. 1 písm. a/ písm. b/, písm. c/ a § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

Prokurátor preto navrhol, aby najvyšší súd

1/ podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 12. mája 2015, sp. zn. PK-2T 9/2013 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. októbra 2016, sp. zn. 6To 13/2015, podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku o oslobodení obžalovaných A. S., Zoltána C. a O. I. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR z 26. marca 2013, č. VII/1 Gv 4/11/100, za trestný čin podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol v prospech menovaných obžalovaných porušený zákon v ust. § 2 ods. 12, § 285 písm. b/, § 317 ods. 1, § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, § 322 ods. 1 Trestného poriadku, a v ust. § 3 ods. 1, § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5, § 209 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

2/ podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uvedené súdne rozhodnutia ako aj na ne nadväzujúce rozhodnutia zrušil a

3/ podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu generálneho prokurátora SR sa písomným podaním z 20. marca 2017 vyjadril za obžalovaného A. S. jeho obhajca JUDr. I. O., PhD.

Dovolanie prokurátora považuje za neodôvodnené, zmätočné a neurčité, na podanie dovolania neboli splnené zákonné podmienky. V ďalšom cituje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Z obsahu dovolania je zrejmé, že prokurátor namietal práve správnosť a úplnosť zisteného skutku a dožadoval sa, aby dovolací súd tento zistený skutok skúmal a menil. Podľa názoru obhajcu prokurátor spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov, čo je však v dovolaní neprípustné. Pravdivosť alebo nepravdivosť dokladov (zistená na základe vykonaných dôkazov) je tiež skutkovou otázkou. Prokurátor neuviedol, aké konkrétne doklady sú nepravdivé a v čom vidí nepravdivosť dokladov predložených v reštitučnom konaní. O neprípustnosti prieskumu skutkových zistení v dovolacom konaní svedčí aj ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu (6 Tdo 14/2012, R 3/2011, 2 Tdo 59/2011).

Obvinený na záver poznamenáva, že otázkou uvedenia do omylu orgánov verejnej moci sa rozsiahlym spôsobom vysporiadal súd prvého stupňa aj odvolací súd, keď zhodne zastali názor, že orgány verejnej moci nemôžu byť uvedené do omylu, a to už vôbec nie predložením právoplatného rozsudku súdu. Prokurátor rozsudky Okresného súdu Levice označil za nepravdivé a nesprávne, avšak k týmto tvrdeniam neuviedol žiadnu ďalšiu argumentáciu. Rozhodnutie súdu je záväzné pre každého a v právnom štáte sa musí rešpektovať. Je vecou právnej istoty, že osoba, ktorá koná na základe právoplatného rozsudku nemôže sa dopustiť žiadneho protiprávneho konania. Z uvedeného vyplýva jednoznačné konštatovanie, že predloženie právoplatných rozsudkov je absolútne nespôsobilým pokusom trestného činu podvodu. V tomto smere sú úvahy prokurátora nesprávne (napr. nebolo by trestným činom sfaľšovanie dokladov a ich následné použitie v reštitučnom konaní, ale naopak, bolo by už trestným činom použitie právoplatného rozsudku). Tak isto súd nemôže byť v konaní uvedený do omylu, a to či už právneho (v zmysle zásady iura novit curia), ale ani skutkového, keďže predpokladom súdneho rozhodnutia je vykonanie dokazovania. Výdanie právoplatného rozsudku nie je možné považovať za vykonanie majetkovej dispozície v omyle.

Obvinený ďalej uviedol, že z dokazovania vykonaného v trestnom konaní vedenom proti sudkyňi O. nevyplývalo žiadne prepojenie sudkyne s obvinenými a to priamo, ale ani nepriamo prostredníctvom advokátky JUDr. G.. V konaní bolo nepochybne preukázané, že obžalovaní neboli účastníkmi konania pred Okresným súdom Levice. Návrhy na začatie konania podala advokátka JUDr. G. ako právna zástupkyňa navrhovateľov I. Z., rod. I. proti odporcovi grófovi D. L. a A. J., rod. Z. proti odporcovi J. D., a to na základe splnomocnení, ktoré vyhotovila a podpísala práve JUDr. G..

Obvinený S. nesplnomocnil advokátku na predmetné konanie. Tento bol splnomocnencom rodín Z. a J. na vybavenie reštitučných nárokov. Obvinený S. nemohol uviesť do omylu ani Okresný pozemkový úrad pretože na vybavenie reštitúcií predložil úradu práve splnomocnenia a právoplatné rozsudky Okresného súdu Levice.

Na základe uvedeného obhajca obvineného S. navrhol odmietnuť dovolanie podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

K podanému dovolaniu sa písomným podaním z 21. februára 2017 spolu so zaslaním splnomocnenia vyjadril obžalovaný Y. C. prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý uviedol, že dovolanie považuje za nedôvodné a úplne sa stotožňuje s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Poškodení sa k dovolaniu nevyjadřili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), zistil, že dovolanie je prípustné (368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Trestného poriadku) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Toto ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Svojou dikciou za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa (tak ako to konštatoval aj ústavný súd), bol zistený nesprávne a neúplne a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom hodnotiaceho procesu.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nebol naplnený.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V posudzovanej trestnej veci to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého súd obvinených A. S., Y. C. a O. I. podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII Gv 4/11-63 z 26. marca 2013 oslobodil.

Prokurátor v dovolaní namietal, že prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie, ale toto nesprávne vyhodnotil a nesprávne posúdil zistený skutok podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku; v rozpore s § 2

ods. 12 Trestného poriadku bez starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a s § 250 ods. 1 a § 209 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 1401961 Zb. bez podriadenia prejednávaneho skutku pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu a poškodzovania cudzích práv.

V súvislosti s touto námietkou najvyšší súd uvádza,

Úvahami o nespôsobilom pokuse sa dovolací súd so zreteľom na viazanosť skutkom uvedeným v napadnutom rozsudku nemal dôvod zaoberať, pretože pri takýchto úvahách by musel modelovať skutok inak než je naformulovaný v oslobodzujúcom - napadnutom rozsudku, hodnotiť dôkazy a skutkové závery, čo mu v danej situácii, ako už bolo uvedené, neprislúcha.

Zásadne však k tomuto problému možno uviesť, že nie každý nespôsobilý pokus je trestný. Trestný je len taký pokus, ktorý v konkrétnom prípade dosahuje stupeň nebezpečnosti požadovaného pre trestný čin. Okolnosti rozhodné pre posúdenie trestnosti pokusu trestného činu namietané prokurátorom súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd podrobne vysvetlili vo svojich rozhodnutiach. Hlavné prvostupňový súd sa nespôsobilosťou pokusu trestného činu podvodu a trestného činu poškodzovania cudzích práv v štádiu pokusu vo forme spolupáchateľstva podrobne zaoberal na str. 22 - 26 rozsudku.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených prokurátorom, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.